

YLÄMAA

KAISA IKOLA
YLÄMAAN
SUDET

 SAGA
EGMONT

Ylämaan sudet

Kaisa Ikola

Ylämaan sudet

SAGA Egmont

Ylämaan sudet

Cover image: Shutterstock

Robert Burns' poem translated by Valter Juva

Copyright © 1993, 2020 Kaisa Ikola and SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788727141022

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Kenpä eestä kuninkaan
miekkaan käy ja lain ja maan?
Ken jää vapaaks kuollessaan?
Taistoon seurassain!

Robert Burns

Prologi

Eletään vuotta 1653 lordiprotektori Cromwellin ja parlamentin hallitsemassa saarivaltakunnassa. Vaikka moni englantilainen ja skotti tahtoisikin mestatun kuningas Kaarlen pojan, Kaarle Stuartin valtaistuimelle, elää tämä maanpaossa Ranskassa, ja hänen avoin kannattamisensa on hengenvaarallista. Kaikki eivät silti pelkää, sillä hämäränä iltana eräällä Edinburghin kadulla Skotlannissa...

Ensimmäinen luku

– Minä jään pois tässä.

Postivaunujen kuljettaja nykäisee suitsista ja hevoset pysähtyvät. Vaunujen ovi avautuu, ja ulos hypähtää notkeasti kuin kissa nuorukainen, joka on kietoutunut laajaan viittaan ja vetänyt hatunlierin kasvojensa peitoksi. Hän kuljeskelee hitaasti katuviertä, kunnes vaunut ovat kadonneet näkyvistä, vilkaisee sitten ympärilleen ja pujahtaa sivukujalle.

Vieras pysähtyy erään oven taakse, mutta ei ole vielä ehtinyt kolkuttaa, kun kuuluu kavioiden kopinaa ja ohi ratsastaa pari Cromwellin rautakylkeä. He eivät huomaa nuorukaista, ja tämä tekee hätäisen ristinmerkin ennen kuin koputtaa.

Kuluu jonkin aikaa, sitten keski-ikäinen nainen kurkistaa ovenraosta.

– Kuka... hän aloittaa kärtyisästi, mutta nuorukainen kohottaa hitusen hatunlieriään, ja nainen huudahtaa: – Tekö! Mutta miten...

– Hiljaa, Amy, päästä vain minut sisään.

Amy Wishart tottelee, ja hetken kuluttua hänen vieraansa seisoo pienessä keittiössä ja heittää pois viittansa ja hattunsa. Ja silloin selviää jotakin: hän ei ole nuorukainen vaan nuori nainen, tosin miehen puvussa. Hänellä on pehmeät, melkein lapselliset kasvonpiirteet, mutta silmät ovat kivenharmaat ja terävät. Pähkinänruskeat, hitusen punertavat hiukset valuvat kiiltävinä kiharoina olkapäille.

Amy häärää hädissään hänen ympärillään.

– Voi rakas neiti Fraser, ettekö te tiedä että teidän on hengenvaarallista palata tänne! Teitä jahdataan läpi koko Skotlannin, eikä vähiten täällä Edinburghissa!

– Minun täytyi tulla, sanoo Mary Fraser rauhallisesti. – Pojat tarvitsevat johtajaa.

– Mutta onhan kuningasmielisiä upseereita...

– Upseereita! Maryn harmaat silmät välähtävät. – Alamaalaisia upseereita! He eivät osaa sanaakaan gaelin kieltä, eikä heillä ole aavistustakaan siitä, miten ylämaalaisia on johdettava!

– Mutta rakas neiti... keropäät voivat vangita teidät...

– Pyh, sanoo Mary ja istahtaa tuolille. – Sitten kuolisin maani ja Kaarle-prinssin – Jumala häntä suojelkoon – puolesta. Missä John on? Hänen pitäisi koota Suteni. Kai heitä on yhä täällä?

– On toki. Sinä päivänä, jolloin neiti lähti, sanoi Keith-herra hirttävänsä jokaisen, joka jättää Edinburghin ennen paluutanne.

Mary purskahtaa nauruun.

– Montako hän hirtti? hän utelee.

– Ei yhtään. Minä menen herättämään Johnin, se laiskimus kävi jo yöpuulle.

Amy katoaa kamariin ja Mary jää katselemaan ympärilleen. Wishartien keittiö on yhtä kodikas kuin ennenkin: pölyä ei näy

missään, ja hyllyssä loistavat Amyn aarteet, viisi tinalautasta, joilta ei syödä koskaan – ne ovat vain näytteillä. Kynttilä tuikuttaa iloisesti jalassaan, ja penkillä on sukankudin, joka Amyltä jäi kesken hänen lähtiessään avaamaan ovea. Mary huoahtaa. Tällainen kodikkuus tekee toisinaan hyvää, kun viettää myrskyisää elämää.

Samassa John Wishart astuu keittiöön tunkien paitaa housuihinsa.

– Neiti Fraser! hän huudahtaa ilahtuneena. – Jo oli aikakin teidän tulla pitämään Cromwellin sakkia kurissa!

– Ole vaiti, John, varoittaa hänen vaimonsa. – Menetät vielä pääsi tuollaisen puheen vuoksi, täällä on seinilläkin korvat!

– Minulla on sinulle työtä, sanoo Mary. – Saat viedä viestin saapumisestani jokaiselle, joka kuului Ylämaan susiin ennen Ranskan-matkaani.

– Aivanko kaikille? kysyy John epäröiden.

– Miksi ei?

– Tuota... Serkkunne, neiti... Alexander Fraser... luulen... tai pelkään, että... että hän on... Cromwellin vakooja.

– Vakooja? Mary hypähtää seisomaan ja vie vaistomaisesti käden miekkansa kahvalle. – Vakooja? Minun serkkuni, lihaani ja vertani, minun päällikköni mies? Toista tuo jos uskallat, John!

John Wishart ei ole pelkuri. Vaikka Maryn silmissä on palo, joka saisi muiden hänen alaistensa housut tütisemaan, nostaa John päänsä pystyyn ja tiuskaisee:

– Miten rautakyljet olisivat muka osanneet tutkia juuri *Pohjanmyrskyn*, ellei joku olisi kertonut heille että aiotte paeta juuri sillä? Ja kuka muu asian olisi tiennyt tarpeeksi ajoissa, ellei Alexander-herra, *uskottunne*? Viimeisen sanan John lausuu suunnattoman ivallisesti.

Mary astuu ikkunan luo ja puristaa yhteen kiukusta vapisevia käsiään. Onko John oikeassa? Aina ennen tämän puheet ovat pitäneet paikkansa. Mutta eikö myös Alexander ole ehdottoman rehellinen? Tietysti, eihän Alexander voisi pettää...

Äkkiä Mary vavahtaa kuin iskun saaneena. Alexander *ei* ole vannonut valaa Kaarle-prinssille! Kun he liittyivät prinssiin vuonna 1650, ei Alexander ollut paikalla Hän oli kyllä mukana onnettomassa Worcesterin taistelussa, mutta sai miltei heti mitättömän haavan ja katosi kentältä.

Siitä on nyt kolme vuotta, ja Mary on autuaasti unohtanut koko jutun. Miten se nyt muistuuukaan hänen mieleensä? Tyttö potkaisee vihoissaan seinälaudoitusta saappaankärjellään. Pyhä Neitsyt, hän ajattelee, onko hänen lähin miehensä petturi? Taistelija ei Alexander ole koskaan ollut, ei edes etevä suunnittelija. Kesken kartan tutkimisen hän saattoi sanoa jotakin Maryn kauniista silmistä tai äkkiä kiertää tytön hiuskiharaa sormensa ympäri. Ja Keithiä Alexander on aina vihannut – tehnyt tästä pilaa ja panetellut – ja entä se typerä rakkaudentunnustus! Lisäksi Keith sanoi jotakin hänen lähtiessään Ranskaan... Aivan, hänkin epäili Alexanderin johdattaneen rautakyljet *Pohjanmyrskyyn!* Serkun luotettavuus alkaa horjua Maryn mielessä, lopulta hän sanoo huohtaen:

– Hyvä on, John. Vie tieto kaikille muille paitsi Alexanderille, Miten kauan tarvitset aikaa?

– Tunnin tai pari, joitakin täytyy varmasti metsästää kapakoista.

– Mene sitten. Ja pidä kiirettä, ennen auringonnousua sinun täytyy olla taas täällä.

John kietoutuu laajapoimuiseen viittaan pysyäkseen tuntelemattomana ja lähtee.

Ylämaan sudet aloittaa kolmiosaisen historiallisen sarjan, joka vie lukijan keskelle Skotlannin lumoavan kauniita nummia ja tarunhohtoisia linnoja.

Eletään 1600-luvun Skotlannissa, jossa kuningas Kaarle Stuart on syösty vallasta ja maata johtaa kovaotteinen Cromwellin hallitus. Sotilaan kasvatuksen saanut ylhäisötyttö Mary Fraser ottaa johtaakseen sissijoukon, joka pyrkii kaatamaan uuden hallituksen ja nostamaan skottikuningas Stuartin takaisin valtaistuimelle. Mutta pysyykö rohkeasieluinen sissijoukko uskollisena nuorelle johtajalleen? Entä kuinka itsenäisen ja neuvokkaan Maryn käy rakkauden rintamalla?

Kaisa Ikola (kirjoittaa myös nimellä **Kaisa Viitala**) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija, joka tunnetaan mm. suosituista historiallisista romaaneistaan ja hulvattomista lastenkirjoistaan. Ikolan historialliset kertomukset ovat täynnä toinen toistaan rakastettavampia hahmoja, ja niistä monet sijoittuvat Skotlannin jylhiin maisemiin.